

vojaški zdravnik Journez 28 vojakov ozdravljati dobil, katerim je zlo kri tekla. Merzle vode ni bilo pri rokah, tudi se ni bilo drugač muditi, — kaj je bilo tedaj početi? Dohtar je veleva, naj se vsakemu, komur kri teče, puška vzame, on naj pa z glavo pokonci in z vzdignjenima rokama naprej maršira; sopil je vsak skozi odperete usta. Večidel v 2 minutah je nehala kri teči; pri nekterih je ravno to vselej gotovo pomagalo tudi večkrat.

Der ärztliche Hausfreund.

Od dosmertnih asekuracij.

II. Varčnost varuje ljudi beraške palice.

Dosmertne zavarovavnice pomnožujejo blagor vseh in s tem pripomorejo, da se ljudje bolj in bolj omikujejo. Zavaljo tega so velike velike dobrotnice; al koliko ljudi je, kateri jih znajo čislati, kakor jim gré. So pa tudi ljudje, kateri so vsaki dobri in koristni napravi sovražniki brez prenehanja, — in tacih se tudi zavarovavnicam sploh ne manjka.

Očitujejo jim namreč, da take zavarovavnice strežejo samo po svojem dobičku. Ako jim nimajo nič družega očitati, bi bilo bolje, da bi še s tem molčali. Zoperniki zavarovavnic ne pomislijo, da celó najprosteji človek v tem pametnem prerajovanju spozná, da je dal svoje dnarje poštemim rokam hraniti in da mu bodo kadaj sád obrodili.

Saj zavarovavnice nič družega niso kakor očitne naprave, ktere oskerbujejo premoženje, ker kapitale ali to, kar si kdo v letu prihrani, na obresti ali činže naložé. Tako spolnujejo svoje dolžnosti in pa tudi pokažejo, da jim morejo zavarovanci vselej zaupati.

Ali bi bilo mogoče, da bi kaka zavarovavnica mogla obstati, če bi ne ravnala kakor umen gospodar in bi se dala kar slepi sreči za roko voditi? Nikdar ne; razumni bi njeno ravnanje kmali spoznali, nerazumne bi pa tudi kmali lastna in tuja nesreča zmodrila. Zavarovavnice delajo tedaj za gotov dobiček in torej za občni gotov dobiček.

Samo s tem dobičkom morejo zavarovavnice tudi potem še svoje obljube spolnovati, kadar težki prigodki čez navado njih dnarnice spraznejo.

Kako so zavarovavnice sploh koristne in kako more slednji te koristi se udeležiti, se dá iz sledečega jasno spoznati:

Ako hoče kdo, kateri v letu ne more toliko dnarjev prihraniti, da bi svoje dostojno preživil, njim kaj zapustiti, ako bi zgodaj umerl, ne more nič boljšega storiti, kakor v zavarovavnice vložiti to, kar si od svojih ust odterga. Kmalo potem, ko odrajta zavarovavnici prvo plačilo, je njegova družina deležnica zavarovavnih pravic, in umerje naj kadar koli, bo ona prejela celi kapital, za ktereja je bil rajnki zavarovan.

Ako pomislimo, da zavarovavnice zapušencem vsacega, kdor je na leto plačal dva do devet goldinarjev, kakor je star, plačujejo po njegovi smerti po sto goldinarjev, ne moremo nikakor réči, da zavarovavnice niso dobra reč. One storé mogoče, da more družina brez prevelicih stroškov tudi potem še živeti, ko se mora na pre zgodnjem grobu svojega rednika jokati.

Enako je mogoče tudi to zavarovati, kar kdo vóli kakemu prijatlu, kaki dobrodelni napravi, zvestim služabnikom itd.

Če je kdo komú dnarjev posodil, more to posojilo zavarovati, če se boji, da bi z dolžnikom tudi posojeni dnarji umerli.

Zavarovavnice storé tudi, da se morejo osnovati bratovšine, katerih udje prevzamejo dolžnost, toliko ali toliko let vsako leto postavljeno šumo va-nje plačevati. Ko odmerjeni čas bratovšine preteče, prejme vsak družbenik vloženi kapital s činži in s činži od činžev nazaj. Ako

umerjo v tem času kateri družbeniki, so tisti njih érbje, kateri ostanejo pri življenji.

Po pravici se smé reči, da so take zavarovavnice prav uspešne družbe za varčnost.

Kaj zanimivo je to, da je mogoče, v zavarovavnice se tudi za odločen čas zapisati. Mogoče je, vsak teden kaj vložiti ali pa letne plačila odrajtovati in za to potem, ko izgovorjeni čas preteče, za se ali pa za koga družega odločen kapital izgovoriti.

Osemnajst let star rokodelec, postavimo, začne za svoje prihodnje dni s tem skerbeti, da si zavaruje od današnjega dné naprej kak kapital, ker vloží vsako leto nekoliko goldinarjev in si izgovorí, da se mu izplača ta kapital čez petnajst let. Kako lahko si prihrani, ako ima dobro voljo, vsaki teden par grošev, in kako srečnega se mora čutiti, ko dobí potem v svojih najlepših letih, ko je vés unet za delavnost, nazaj, kar si je s svojo varčnostjo prihranil! Majhno številce je bilo res začetkoma, al po modrem oskerbovanji zavarovavnice je zrastel iz njega kapital, da more rokodelec zdaj začeti na svojo roko delati. Povedati moramo pa še enkrat, da imajo zavarovavnice pred drugimi hranilnicami (Sparkassen) to prednost, da ne more nihče pred časom tega iz njih vzeti, kar je va-nje vložil. Ne morejo ga tedaj skušnjave obhajati, potratiti to, kar si je prihranil. To se pa pri hranilnicah vsaki dan lahko zgodi. Nasproti spodbujajo deležnike vedno k varčnosti, ker jim delajo strah, da bi ne zgubili tega, kar so že vložili.

Starši se udeležujejo prav dostikrat zavarovavnic, da preskerbé svojim otrokom kapital, kateri se jim izplača, kadar v svoje leta pridejo.

V dosmertnih zavarovavnicah se morejo zavarovati tudi dohodki, ktere ima kdo za čas svojega življenja izgovorjene.

Kdor je v svojih prejšnjih letih majhen kapital ali več časa vsako leto odločeno število dnarjev v zavarovavnice vkladal zavaljo tega, da bi dobival letne dohodke, sme brez skerbí starih let pričakovati.

Dostikrat se zgodi, da bolj postarni ljudje, kateri nimajo za nikoga družega kakor sami za se skerbéti, vložé celo svoje premoženje v kako dosmertno zavarovavnico, ker jim ona za celi čas njih življenja nenavadno velike obresti plačuje.

Kako se odrajtujejo plačila v zavarovavnice, in kako gledajo pri tem one na starost in zdravje deležnikov, zvé lahko slednji iz postav raznih zavarovavnic.

Iz potne bisage.

Prijazni dopisi do strica Bercka Dragana v Verbovcu.

XVI. Pismo.

Dragi stric!

Obljubil sem Vam še nekaj o beli Ljubljani pisati, al kje bi začel? Ljubljana je per eminentiam kupčijsko mesto, v katerem se lahko vse prodá. Zato je kupčijski stan v Ljubljani tudi prvi, ne pa tretji, kakor v drugih mestih. Že Cicero je pisal: „Mercatura, si tenuis, sordida, si magna non admodum vituperanda“. V Ljubljani najdeš oboje — „mercaturam tenuem“, pa „mercaturam magnam“. Ker so celó slovenski in nemški ljubljanski pisatelji zapustili pisarijo in se tergovstva lotili, je to znamenje, da srečno gré v Ljubljani tergovina. Kdo bi tudi bil slovensk pisatelj v kupčijskem mestu? Saj je že vsakega takošnega nesrečneža Beranger pomiloval, in mu jo zapel:

Vous vous croyez considerables?

Mais, dites moi, tenez vous table?

Vous éte toujours logé à la troisième chambre,

Vetú au mois de Juin comme au Decembre.

Ker Verbovcani niso bili pod francozko oblastjo, kakor so nekdam bili Ljubljancani, in tedaj ne razumijo francozki,

kakor Ljubljanci, Vam moram te resnične verstice o ubogem slovenskem pisavcu v kupčijskem mestu predstaviti:

Vi si mislite, da ste v pošteni?

Al recite mi, al' kadaj koga gostujete?

Vi, kateri zmir v tretjem štoku stanujete,

In ste v juniju tako oblečeni, kakor v decembru.

Tudi tergovec več koristi kakor pisatelj. „Brez tergovine bi svet sopet padel nazaj v otročje leta“, pravi najnovejši „Nationalöconom“.

Tudi se ta umetnost ložej nauči, kakor umna pisarija. Edino pravilo: „Kupi po ceni, pa prodaj drago!“ se lahko hitro nauči.

Judovski jezik poznamlja pomene „računiti“ in „misliti“ z enakim izrazom; tudi v Ljubljani pomenjuje rajtati in prerajtati računati in misliti.

Verbovčani bi gotovo radi vedili, kakošni da so ljubljanski kupci, ker utegnili bi svoje tikve v Ljubljano pripeljati. Dragi stric, tega Vam pa ne morem povedati, al, ker sem vidil, da še, ko poldne zvoni, v štacunah lepo po stari keršanski navadi molijo, tedaj o Ljubljancih ne veljá, kar o Benečanih:

Siamo Veneziani — e poi Christiani.

(Smo Benečani — in potem kristjani).

Vendar bi se že tudi utegnili takošni najti, kateri se preveč deržijo malopridnega Rimljana, kateri je pisal:

O cives! o cives! quaerenda pecunia primum est, —
Virtus post nummos.

(Mestjani! mestjani! prvo je petica, —)

(Za petico še le čednost (ali krepost).)

Železnica ni kaj prijatelca ljubljanski tergovini, vendar ako si ljubljanski kupci bodo zapomnili Franklinov nauk:

Keep your shop, and your shop will keep you!

(Deržite se tega, kar znate, to vas bo redilo).

ne bodo še obnemogli. Včasi pride res vihar:

„durch den Herr der Erden

die Krämer beugt, dass sie nicht Fürsten werden“,

vendar, ako ostanejo v mejah svojega stanú, še bode zmirom cingljala petica. Med Slovenci ima Kranjec največ kupčijskega duha, in to stori, da niso kranjske mesta in tergi tako ponemčeni, kakor na Koroškem in Štajarskem. Tudi umni rokodelci so, in ker slovenska prislovica pravi: „Cena zanata je večja od zlata“, ali po nemško: „Jedes Handwerk hat goldenen Boden“, njim tudi ne bode treba iti v Ameriko s trebuhom za kruhom, kakor Tiroljecom in severnim Nemcom. Posebno občudoval sem kupčijski duh Krakovčank. Krakovo je ljubljansko predmestje, in ima za gerb podkovanega karfa, kakor Verbovčani ribico. Krakovčani niso pravi mestjani, pa tudi ne kmetje — oni so Krakovčani — prav modri ljudje, katerih ne bodeš mogel prepričati, da se lahko sneg na peči posuši in za sol prodá, kakor je neka šaljiva glava v starih časih Verbovčane pregovorila. Krakovčani so že več kakor eno stopinjo naredili na poti civilizacije; njim ne služi petelin za uro, in ne stavljajo svojega hrama na vsakega človeka.

Ti srednjaki med kmetom in mestjanom imajo čuda lepo vertnarstvo, in vse hvale vreden je estetični smisel Krakovčank, ktere svojo zelenjavo tako snažno in lično prinesejo na terg, da je kaj. Pa tudi kaj na se porajtajo; al porajtali so še več, dokler jim ni železnica lepih dohodkov vzela, ktere so si služili na Bregu.

Kakor se pozitivni „pól“ ima k negativnemu, tako se razločujejo tudi Krakovčani od Šiščanov.

Življenje ljubljanskih predmestjanov bi dalo kakošni humoristični glavi dosti osnove za kakošno veselo igro, ktera bi gotovo vsako nedeljo popoldan redila svojega moža, če bi jo na kakošnem skednji igrati dali. Al preden bodo dobili Slovenci svoje Raimunde in Nestroye, bode sodni dan. Hvala Bogu, da že nam rastejo Lessingi! — Le nikar se ne prenaglino, saj modri Talijan pravi: „Chi va piano — va sano“, to je: „počasi se dalje pride“.

Družbeno življenje v Ljubljani se kópiči, kolikor sem zvedel v kasinu, pozimi v gledišču in strelišču; radi se tudi sprehajajo v Šternalleji. Vendar tukaj posebno najdeš o določnem času ono versto Ljubljancanov, ktera — „bon ton“ — reprezentuje. Neki nemški humorist piše o bon tonu: „Der bon ton kommt nur Leuten von einem gewissen Range zu, die auf eine gewisse Art leben, mit gewissen Personen umgehen“.

Radi Ljubljanci hodijo zjutraj in popoldne pod in na Rožempoh, ktere ga bi jez rad Rožnik imenoval. Na prijetnem griču stoji lepa cerkva, in razgled z griča v okolico ljubljansko je kaj krasen in prijeten. Industrija človeška je tukaj skerbela za dobro kavo, še za boljo pa pod Rožempohom, in tako je Rožempoh zbirališče kavnih bratov in sester, ktere posebno popoldne kaj rade zahajajo v ta kraj, da kavo čivkajo, nogovice pletejo in pa — včasi tudi ljudi oberajo. Pa privošimo jim to nedolžno veselje, tudi ženstvo mora imeti svojo — politiko.

Lepi drevoredi peljajo na prijetni Rožnik, le edino, kar človeka nadleguje, je množina ostudnih beračev, ktere skoro za vsakim germom lahko najdeš. „Die grosse Bettelei ist ein Schandfleck neuerer Staaten, so gut als Slaverie die Schande der alten Welt“, sem nekje bral, in res je. „Pauperes semper habebitis“, to je: Ubogih bodete zmirom imeli, je rekel naš Izveličar, al nad onimi nesramnimi lenúhi, katerim je beraštvo rokodelstvo, kakor Nemeč pravi, kateri derzno človeku v lice rečejo: „Svet na prošnji stoji“ se le vendar človek po pravici razjezi. Enkrat je snubil nekdo beračevo hčer, ker je čul, da berač ima dosti denara. Ko je vprašal po doti, mu oče ponosno reče: „Znaš li beračiti“. Ali bi se ne raznesel človek nad tako prederznostjo beračev?

Rad dam potrebnemu ubogemu na potu in domá, ali kadar človeka celo na sprehajališču nadlegovajo, je vendar to, bi rekel, od sile. Sploh je res toliko beračev v Ljubljani, da se je čuditi, da dotična gosposka kaj tacega terpi; zlasti pa se ob petkih cele beraške karavane klatijo po mestu, da bi smel reči: „Kdor hoče kadaj mojster beračiti, naj se gré v Ljubljano beraštva učiti. Menda nikjer ni tako resnična, kakor v Ljubljani slovenska prislovica: „Beraška mavha nima nikolj dosti“.

Družbeno življenje Ljubljancanov je nekako posebno. Ne vem, ali se je samo meni to naključilo, ali vlada sploh ta navada, da kadar gost v kakošno gostivnico pride, si prostor najraji na samem zbere. Sedel sem pri veliki okrogli mizi, in želel sem si družbenika, da bi kaj pokremjljal, al vsak je iskal samotnega kraja.

To terdobo so Ljubljancanom že tudi drugi turisti oponašali, in menda ni vsikdar brez vsakega vzroka. Pohvaliti pa moram Ljubljancane, da okoli domačega kamna so proti ptujcu prav prijazni. V družinah vlada ljubeznjiv duh, in nič ni čutiti one prazne etikete.

Vendar za sedaj je dosti. Ako mi Bog zdravje dá, ljudém pa prelubi mir, Vam bom o svojem času sopet kaj pisal.

„Glejte, dragi stric, vse kar sem na svojem potovanji po Kranjskem vidil, in kar sem si mislil. Odkritoserčno sem vse povedal. Vi ste krivi, ako marsiktera Kranjecom ne dopada, ker ste moje pisma, ktere bi le samo Verbovčanom smeli prebirati, poslali gosp. vredniku „Novic“, da je nje dal natisniti. Vaji obá tedaj naj primejo tisti, katerim ni vsaka beseda po volji bila. Ako sem jaz prederzno pisal, ste pa sopet Vi, dragi stric, krivi, ker Vi ste mi že kot malemu dijačecu priučili nemško pesmico:

„Wer Gott vertraut, —

Brav um sich haut. —

Geht nimmermehr zu Schanden

In unsern deutschen Landen“.

Ker so pisma po „Novicah“ razglašene, naj tedaj ljube „Novice“ še enkrat vsem ljubim prijateljem po Notranjskem,

Gorenskem in v — sívi Ljubljani izročijo moj serčni pozdrav in serčno zahvalo za prijazno gostoljubno sprejemanje.

Božja pomoč, dragi prijatelji na Kranjskem! Nikdar Vas ne bode pozabil Vaš Vicko Dragan.

Ozir po domovini.

Solčavske planine na Štajarskem.

(Konec.)

Sedaj sva začela v Božjem imenu po pečinah plezati kakor veverice po smrekah. Nisem vedil, v kakošno nevarnost sem se tū podal. Vodnika si nisva vzela bila, kajti sva se na najino prederznost zanašala, in si mislila, da bova že našla na Ojstrico. Pa oj pomote! Nisva bila zadela pravega pota. Plezala in plezala sva po skalovji, dokler sva prišla kakih sto sežnjev visoko. In sedaj oj groza! Nisva mogla naprej, ne nazaj! Vendar Juri je bil serčnejši od mene in je še v tej nevarnosti plezal naprej in je srečno prišel na varen kraj; samo jaz sem visel med nebom in zemljo in nisem vedil, kaj bi bil počel! Z eno roko sem se držal za kamen, kerhko plošo, z drugo pa za pešico rahle in tenke trave! Ko bi se mi bil vlomil kamen ali odtergala travica, bi bil zderčal v neskončno brezdno in se raztrešil na sto koscov! V Božjem imenu skočim prederzno do bližnjega germovja in hvala Bogu! rešen sem bil velike nevarnosti. Nisem si mogel ničesar družega misliti, kakor da me je angelj nesel na svojih perutih tjè. Poprijel sem se za drevesce in gledal, kje da bi mogel priti do tovarša. Kmalo mi je bilo to mogoče in bila sva sopet skupej na varnem prostoru.

Šla sva sedaj po vseh štirih višje in višje in kmalo prišla na pravo stezo. Poprijela se je naju žeja, pa ni bilo vode blizo. Šla sva toraj iskat po skalah studenca in našla sva ga. Voda merzla kakor led nama je novo moč dala, kruh in solčavski sir sta zraven prav dobro teknila. Med tem pa se je nagnil že dan in le solnce se je še vtrinjalo po v nebó kipečih ostih. Kje tedaj prenočiti? Pod milim nebom? Noči so bile vendar le hladne tū gori, akoravno je razsajala v dolu po dnevu silna vročina. Imela sva toraj novo skerb. Pa kjer je stiska najhuja, je Božja pomoč najbližje! Kar zaslišiva žvenkljati zvončke. Gledava in gledava in zapaziya visoko na Brani kozé in ovce in kmalo tudi pastirja. Šla sva tjè. Bil je pastir starček sivih las, rudeč v lice, in je še kaj krepko letal v cokljah po pečovji za kozami! Obljubil nama je naji seboj v svojo bajtico vzeti in nama z mlekom in kruhom postreči, drugi dan pa ozko stezo na Ojstrico pokazati. Povedal nama je marsikter slovensk izraz za cvetke, katerih sva že imela polno torbico. Žali Bože, da si nisem tedaj slovenskih izrazov zapisal; tako sem že skoro vse pozabil. Razložil nama je tudi, kako se imenujejo gore. V obče je bil prav prijazen mož, ki mi je celó dopadel. Pridši v njegovo bajto, ktera je stala blizo podnožja gorá, sva našla tū tudi pasterico, ktera je krave pasla in molzla, spravljala mleko in delala sir. Bila je mlado dekle, okroglega in rudečega obličja. Veseli smo potem večerjali vsi mlečni sok, v kterega je bil vdobljen kruh. Spala sva potle na svislih v senu, v ktero sva se globoko pokopala. In gotovo sva bolje počivala to noč, kakor marsikter bogatinec v lepi hiši na mehkih blazinah!

Napočil je sopet dan. Pastir je podil na vse zgodaj že živino iz tamárja na pašo in pasterica je že bila pomolzla krave. Govedno mukanje, zvoncov žvenk, pesem vesele planinske pasterice, vse to je prebudilo tudi naji iz sladkega spanja. Zlezeva iz sena in se spraviva na noge. Pasterica je bila pripravila nama sopet mlečen zajterk. Nato je naji vodil pastir nekoliko časa na ostro Ojstrico. Kakošno veselje sva vživila danes! Danes sva še le vidila prav rajskolepe cvetlice, ktere so ravno nježne glavice odpirale in čedno kukale izpod debelega zmerzlega snega.

Niso se mogle najine oči nagledati krasote „gorskih cvetk“ (Rhododendron chamaecistus in intermedium), ki so rudeče cvetele v množini okoli snega, pasterica jih je imenovala „ravš“. Kako je bilo to lepo: tū bela snežna odeja, ondi pa rudeč cvetličén travnik; tū se je šopiril rumeni planinski mak (Papaver alpinum), ondi sopet druge planinske cvetlice, med kterimi tudi: Soldanella minima (Drottelblume), Linaria alpina Mill. (Leinkraut), Statice alpina Hopp. (Seesträndnelke). Pa vseh teh cvetlic v teh verstah priobčiti se ne dá. Naj bo samo zadosti, da povem, da sva našla več ket 40 različnih cvetliških plemen in mnogo dišečih mahov; koliko cvetlic pa je že bilo odcvetélo! Prav radostna sva bila, da se je poplačal najin trud tako obilno s tem plenom! Solčavske planine so tvorina večidel iz apnenega kamenja in peska. Drevesa so le redke, borne, majhne in sklučene, pa tudi proti višavi ne rastejo več.

Prišla sva do desetih zjutraj po ostrim kamenji in po polskem ledu in po novih nevaršinah na zaželjeno — Ojstrico. Sopet novo veselje, nova radost! Bila sva sedaj na veličanski Ojstrici, pa kam bi bila pogledala najpopred, nisva vedila. Zdelo se mi je, da moram odtod celi svet prezreti, kajti bil sem na 8000 čevljev visoki pečini, ktera ima komaj 5 sežnjev planjave, na kateri sva sedaj sedela s tovaršem! Nehoté so mi tudi tū prišle pesnikove besede na misel:

„Sklad na skladu se vzdiguje
Golih verhov kamni zid,
Večni mojster ukazuje:
Prid' zidar se les učit!“

Razložila sva le malo krajev, kajti so vse doline pod nama v megli bile, akoravno je bilo blizo poldne. Sama bela Ljubljana, Véliki zvon (Grossglockner), Triglav, Koroške planine, Pohorske goščave in gornjoštajarske zelene gore, kakor tudi gornja in doljna Savinina dolina: vse to je bilo pred najinimi očmi. Okolice proti Terstu, južno-izhodni kraji, to vse je bilo zakrito v meglen pert!

Počila sva se, jedla sopet sir in kruh, potem še stermela in zerla po svetu.

Pregledala sva sedaj vse druge in solčavske verhunce, kateri so sledeči: Vukovec, Grintovec, Deska, blizo ktere je jasno jezero, Korošca, Škaf, Škarje, Brana, Ded, Baba, Devica, Ovšava, Hlipovec, Raduha in Rinka, na kateri se stekajo meje treh deželá: štajarske, koroške in kranjske.

Res prijetno je biti visoko na snežnem verhuncu in gledati planjave in loge, mesta in terge, sela in hiše pod seboj! Nobenega glasú ne zaslišiš od ropota in krika svetá, — nikdo ti ne dela nepokoja tū, — vse je mirno, vse je tiho, le tū in tam začivka kaka gorska ptica, na pr. sokol in belka, — le iz dola se začuje šumenje izvirkov in le zvonci ovác in koz zažvenkljajo včasih mično, tedaj pa tedaj zažvižga tudi pastir v perste, da svojo čedo pozove in oglasuje se jek ob gorah, — drugod povsod počiva tihotni Božji mir! Kako divjoromantično je pač vse to: nad seboj modro nebó, pred seboj skale, sneg, cvetličje, pod seboj pa neskončne globočine in tesni doli! Vendar naj je zadosti od tega. Vsaj mi ni dano za vse te občutke, kateri so mi tukaj serce pretresali, najti pravih izrazov! —

Podala sva se z Jurjem sopet nazaj. Ob dveh popoldne sva bila pri pasterici v bajti, ktera nama je še dala za slovó mleka in kruha! Stisneva ji nekoliko penezov v roko za postrežbo, katerih pa še skoro ni hotla vzeti. Ko sva jo le silila, je shranila mali dar in se ni mogla dosti zahvaliti. Pokazala nama je pot v Logarjev dol in potem smo se ločili. Na večer sva prišla vsa trudna v Solčavo nazaj, kjer sva našla sopet najinega tovarša R. Pripovedovala sva mu, kaj sva doživela in kaj vse vidila. Vrezali smo potem vsi svoje imena na kamen v neki solčavski špelji. Drugi dan smo vzeli slovó od našega kerčmarja in od